

The Holy See

Üzenet az elvándorlók és menekültek 93. világnapjára

XVI. Benedek pápa
Az elvándorló család
2007.

Kedves Testvérek!

A közelgő elvándorlók és menekültek világnapja alkalmából, a Názáreti Szent Családra, a családok ikonjára emlékeztetve arra szeretnék kérni benneteket, hogy gondolkodjatok el az elvándorló családok helyzetéről. Máté evangélista beszámol arról, hogy József nem sokkal Jézus születése után arra kényszerült, hogy Heródes király üldöztetése elől a Gyermekkel és Anyjával éjnek idején elmeneküljön Egyiptomba (vö. *Mt 2,13-15*).

Ezt az evangéliumi szakaszt elemezve írta 1952-ben tisztelt elődöm, Isten szolgája, XII. Piusz pápa: „A száműzetésben lévő názáreti család – Jézus, Mária és József, akik egy gonosz király haragja elől vándoroltak ki Egyiptomba és kerestek ott menedéket – modellje, előképe és támasza mindazoknak az akármilyen korú és származású emigránsoknak, zarándokoknak, a bármilyen helyzetben élő menekülteknek, akik arra kényszerültek, hogy az üldözés vagy nyomor miatt elhagyják saját hazájukat, szeretett rokonaikat, szomszédaikat, barátaikat, és idegen országba távozzanak.” (*Exsul familia*, AAS 44, 1952, 649). Az egyiptomi száműzetésbe kényszerült názáreti család drámájában felismerjük minden elvándorló, főleg a menekültek, a száműzöttek és a kitelepítettek, a menedéket kérők, az üldözöttek fájdalmas helyzetét. Elismerjük abban az összes elvándorló család nehézségét, nélkülözését, megaláztatását, szorongatását éppúgy, mint a migránsok, a menekültek és a menedékjogot kérők sok millióinak törékenységét. A názáreti család a minden emberi család szívében őrzött Isten-képmást tükrözi, még akkor is, ha ezt az emigráció elcsúfította vagy elhomályosította.

Az elvándorlók és menekültek következő világnapjának témája – *az elvándorló család* – folytatja az 1980-as, 1986-os és 1993-as világnapok gondolatait, és újból hangsúlyozni kívánja az Egyház elkötelezettségét nemcsak az elvándorló, hanem annak családja iránt is, ami az élet kultúrájának helye és forrása, az integráció tényezője is. Az elvándorló családja számos nehézséggel küzd. A családtagok közötti távolság és a kapcsolatok hiányossága gyakran okozza az eredeti családi kötelékek felbomlását. Új kapcsolatok jönnek létre, új érzelmek születnek; a távolság és a magány kemény próbája következtében sokan megfélemeznek a múlttól és saját kötelességeikről. Ha a

bevándorló család számára nem biztosítják a társadalmi beilleszkedés és részvétel valódi lehetőségét, akkor nehezen képzelhető el annak harmonikus fejlődése. A 2003. július 1-jén életbe lépett és a vendégmunkások és családtagjaik jogainak védelmére megkötött nemzetközi egyezmény által részesüljenek védelemben az érintettek, illetve a hozzájuk tartozó családtagok. Ez azt jelenti, hogy a család értékét ismerjük el az immár társadalmaink strukturális jelenségévé váló elvándorlásra vonatkozóan is. Az Egyház támogatja az olyan nemzetközi jogi eszközök ratifikálását, amelyek célja a migránsok és a menekültek, illetve családtagjaik jogainak védelme, és különféle intézményei és egyesületei által felajánlja nekik azt a jogi segítséget, amelyre egyre inkább szükség van. Ennek érdekében a migránsok számára tanácsadó helyeket és befogadó központokat létesített, illetve irodákat hozott létre az egyének és a családok szolgálatára, és egyéb kezdeményezéseket vállalt, hogy ezen a téren is eleget tegyen az egyre növekvő követelményeknek.

A bevándorló családok társadalmi beilleszkedése érdekében már most is sok minden történik, jóllehet még ezután is sok a teendő. Vannak reális nehézségek; ezek összefüggésben állnak a bevándorlók első generációjának „önvédelmi mechanizmusával”, és azzal a veszéllyel fenyegetnek, hogy akadályozzák a második nemzedék fiataljainak fejlődési folyamatát. A társadalmi beilleszkedés megkönnyítése érdekében ezért törvényhozói, jogi és szociális intézkedések foganatosítására van szükség. Az utóbbi időben növekszik a nők száma, akik a jobb életfeltételek keresése közben és a sokat ígérő szakma- és hivatásbeli kilátások reményében elhagyják saját hazájukat. Nem kevesen közülük mégis az emberkereskedelem és a prostitúció áldozatává válnak. A családdegyesítésben értékes közvetítő szolgálatot teljesíthetnek közöttük a szociális segítők és különösen a szerzetesnők, akiknek munkája egyre nagyobb elismerést érdemel.

A bevándorló családok társadalmi beilleszkedésével kapcsolatban kötelességemnek érzem, hogy ráirányítsam a figyelmet a menekültek családjaira; ezek életkörülményei a korábbiakhoz képest, a családdegyesítés tekintetében is rosszabbodni látszanak. A menekülttáborokban nem csak elszállásolási és az átélt tragikus tapasztalatok által okozott traumákból és stresszhelyzetekből eredő személyes érzelmi nehézségek tapasztalhatók meg. Ezek mellett olykor még annak a veszélye is fennáll, hogy a nők és a gyermekek a túlélés olyan mechanizmusába sodródnak, ahol a szexuális visszaélések martalékaivá válnak. Ilyen esetben figyelmes lelkipásztori jelenlétre van szükség, amely a segítő gondoskodáson túl enyhíteni képes a megsebzett szívek fájdalmát, és egyben felkínálja annak a keresztény közösségnek a támogatását is, amely újra helyre tudja állítani a tisztelet kultúráját és ismét feltárja a szeretet igazi értékét. A bensőleg összetört embereket bátorítani kell, hogy újra visszakapják önbizalmukat. Ezen kívül biztosítani kell a családok jogait és méltóságát, valamint igyekezni kell megfelelő otthonhoz juttatni őket. A menekültek pedig legyenek nyitottak és tanúsítsanak pozitív magatartást a befogadó társadalom iránt, és készségesen vegyék ki részüket a kiteljesülő közösség együttes építésére irányuló javaslatok megvalósításában, amely egykor mindannyiunk „közös háza” kell legyen.

Az elvándorlók között van még egy kategória, amelyet ugyancsak különleges figyelemmel kell kísérnünk: a más országból érkező diákokat, akik otthonuktól távol élnek, és olykor nem rendelkeznek sem megfelelő nyelvismerettel, sem barátokkal, és gyakran elegendő tanulmányi ösztöndíjjal sem. Még súlyosabb a házas diákok helyzete. Az Egyház intézményeivel azon fáradozik, hogy enyhítse a hiányzó családi háttérből eredő fájdalmaikat és elősegítse társadalmi beilleszkedésüket az őket befogadó városokban, miközben olyan családokkal hozza őket kapcsolatba, akik készségesen vendégszeretetükbe fogadják őket és megkönnyítik a kölcsönös ismerkedést. Már volt alkalmam másutt is szóvá tenni: A külföldi diákok megsegítése „az Egyház számára fontos lelkipásztori feladat. Azok a diákok, akik egyetemi tanulmányaik végzése miatt elhagyják hazájukat, nem kevés problémával szembesülnek, különösen fennáll számukra az identitás-krízis veszélye” (L'Osservatore Romano, 2005. december 15., vagy vö. német kiadás,

2006. 01. 13., 2. szám 14. o).

Kedves Testvérek! Az Elvándorlók és Menekültek Világnapja legyen alkalom arra, hogy az egyházi közösségeket és a közvéleményt fogékonyá tegyük az elvándorló családok szükségleteire és problémáira, valamint a bennük rejlő pozitív képességekre. Gondolataim különösen azok felé szállnak, akiket közvetlenül érint az elvándorlás gyakori jelensége, de éppúgy száll azok felé is, akik lelkipásztori energiájukat az emberi mobilitás szolgálatába állították. Pál apostol kijelentése: „Krisztus szeretete sürget minket” (*2Kor 5,14*) készítse őket arra, hogy kiváltságos módon szenteljék magukat a leginkább szükségét szenvedő testvéreik szolgálatára. Ezekkel az érzésekkel kérem mindenki számára Isten pártfogását, és szívből adom mindenkire különleges apostoli áldásomat.

Vatikán, 2006. október 18.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana